konna. Madis wa hea mees, soowib isegi Lullile head!" Nõnda kadus Kaie mure, ta ostis naha ära ja läks jälle koju poole tagasi. Naer seisis tal moka peal kui mõtles, et nii kogemata õnnega koku juhtunud.

Poole teepeal jäi Kaie seisatama: „pean ometi waatama, kas riie on weel nii ilus!" Tegi riidekimbu lahti, wõtis waranduse wälja, riie oli ilus mõlemilt poolt waadata. Pani riide paberi sisse ja pidi minema, aga enne weel kuulis ta selja tagant wankre kolinat, pöörис ümber ja mis ta nägi, oli nii imelik pealt näha, et ta seisma jäi. — Wanker oli otse ühe kilusilgu widamise jaust, mis alles üleüldse mudaga oli, raudjas kontsik hobune ees, kes edasi käies tee pealt heina kõrsa korjas. Hale näha! Wankre kõrwas käis mees, riide räbalad ihu peal, paremas peus piits, aga ta pahema käe naeal käis wäikene pois, aru-järele kolm ehk neli aastat wana, palu jalu, suur täie mehe kuub selgas, saba loha taga, suur müts üle pea. Kaie seisis ja waatas ehmatand näuga pealt. „Tere Jumalime!" ütles mees. „Tere, tere! kuhu Teie tee lähab?" „Pärnu poole!" oli wastus. „Wõi Pärnu poole!" ütles Kaie; — „pitk tee ees, ja waene poisike peab jala käima; eks sa pane teda wankre peale istuma?" „Kui ära wäsib, eks ma siis tõsta wankresse!" Korraga aga kuuleb Kaie ühe wäikese lapse nuttu häält. „Heldekene kes seal nutab?" küsis naine. Suure kuuega pois lükkas mütsi kukla taha ja ütles: „See on wäikene Jaak." „Armas Jumal! mees, eks sa siis aita wäetimat!" ütles Kaie, „eks see ole wist sinu oma laps ja miks ta kisendab?" „Ei ma tea!" ütles mees, „nälga tal kül ei wõi olla, kisendab wist ema järele!" „Kus ta ema siis on?" küsis naine. „Kus ta on!" wastas mees ja käskis poissi: „Herm, ütle sina, kus ema on!" Herm lükkas mütsi nina pealt ülesse ja ütles: „Ema on Jumala juures!" Mees kärgatas kord waljuste, laps jäi waid. „Oh mu süda tahab lõhkeda," ütles Kaie; „ema surnud ja wäetima lapsega käid pika teed!" „Mis pean ma tegema? wabandas isa; naine suri tee